

‘Enkele reis’ is een lichtvoetige slapstick over ouderdom en voltooid leven

‘Niets is wat het lijkt.’ Als een personage dát zegt, weet je dat je niets klakkeloos kunt aannemen van wat je krijgt voorgeschoteld. In de komedie ‘Enkele Reis’ is dat gegeven tot kunst verheven en buitelt de ene onverwachte wending over de andere heen. In de handen van acteurs Bram van der Vlugt, Trudy Labij en Wieteke van Dort is dat een waar genoegen. Het vereist nogal wat ervaring en brille om de toeschouwer steeds maar op het verkeerde been te zetten, totdat het je bijkans duizelt. Met deze ‘oude’ theaterrotten kan het wat dat betreft niet stuk.

De zelfzuchtige Nederlandse ‘Queen of crime’ thrillerschrijfster Coco (Labij) is op haar retour en besluit samen met haar gedweeë zuster Bernadette (Van Dort) ‘het feest te verlaten nu het nog leuk is’. Want het verval zet in en niets ergers dan gedwongen naar Geer en Goor te moeten

luisteren in een of ander tehuis. De gepensioneerde huurmoordenaar Arnold (Van der Vlugt), met vlassig grijs staartje in zijn nek, wil ze daarbij wel helpen. Maar de jonge politieagente Mirjam (theaterstudent Florence Vos Weeda) lijkt met haar onaangekondigde bezoekje roet in het eten te gaan gooien.

Als in een echte Agatha Christie blijken motieven toch telkens anders

Detective- en thrillerliefhebber Lex Passchier heeft met Enkele Reis een tekst geschreven bomvol geestige verwickelingen en dubbele lagen, met een knipoog naar de complexiteit van whodunits. Als in een echte Agatha Christie, waaraan steeds wordt gerefereerd tot een reisje met de Oriënt Express aan toe, blijken motieven toch telkens anders. Dat leidt tot slapstickachtige situaties met moordwapens, soms nogal oubollig van karakter: ‘Wat heeft ú nou achter uw rug?’ ‘O, niets hoor...’

Deze acteurs komen ermee weg. De komedie is ook méér dan lichtvoetige slapstick, met verwijzingen naar de discussie rond voltooid leven, en – breder – hoe gaan we met onze ouderen om? Enkele Reis gaat daarmee in feite over oud versus jong, uitgerangeerd zijn tegen wil en dank. Het feest verlaten? Deze bejaarde acteurs niet. En gelukkig maar.

Het blijft een beetje bij deze constatering, veel diepgang komt er verder niet in. Dat geldt ook voor het spel met fictie en werkelijkheid waarmee regisseur Bruun Kuijt zijn acteurs laat dollen. Met allerlei referenties aan de toneel(schrijf)praktijk en het doorbreken van de vierde wand krijgt ook het publiek een rol in het geheel. We hebben hier tenslotte te maken met Coco, een schrijfster, en Passchier zélf daar nog weer boven, die als genius alle plotwendingen ook gewoon lekker idioot naar eigen hand kán zetten. Als Passchier dit nog verder had uitgediept had je Enkele Reis een ode aan het schrijverschap kunnen noemen.